

ΑΝΑΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΑΥΤΟΣ: ΙΧΝΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΕΡΕΙΠΙΑ ΜΝΗΜΗΣ

**“JESSE EISENBERG
CREATES A
MASTERPIECE”**
COLLIDER

**“KIERAN CULKIN
IS A FORCE OF
NATURE”**
THE WRAP

**“A DELIGHTFUL,
FUNNY AND BEAUTIFUL
ODYSSEY”**
VARIETY

A REAL PAIN

A Film By
Jesse Eisenberg

Jesse Eisenberg Kieran Culkin

SEARCHLIGHT PICTURES PRESENTS A TOPIC STUDIOS / FRONT TREE / RED PARK / EXTREME EMOTIONS PRODUCTION
IN ASSOCIATION WITH POLISH FILM INSTITUTE "A REAL PAIN" JESSE EISENBERG KIERAN CULKIN VALL SHAARPE JENNIFER GREY KURT EGYVAGHAN LUCA SARDIY DANIEL ORESKES
CAST BECKY QUAPREZYNSKI "WOLFGANG REIBAUER" STEFAN MAREKOWICZ PUDALA "ROBERT BASSAN" "MICHELLE MELAK" "MICHAEL DANIEL
JESSE KEVIN KELLY MICHAEL OLSON JENNIFER WESTIN RYAN HELLER "PAPA ENA POSCIEZYNSKA JENNIFER SCHLEER JESSE EISENBERG p.g.a. TAMIA STONE ALL HERTING p.g.a. DAVID MACHRY
WRITTEN BY JESSE EISENBERG SEARCHLIGHT

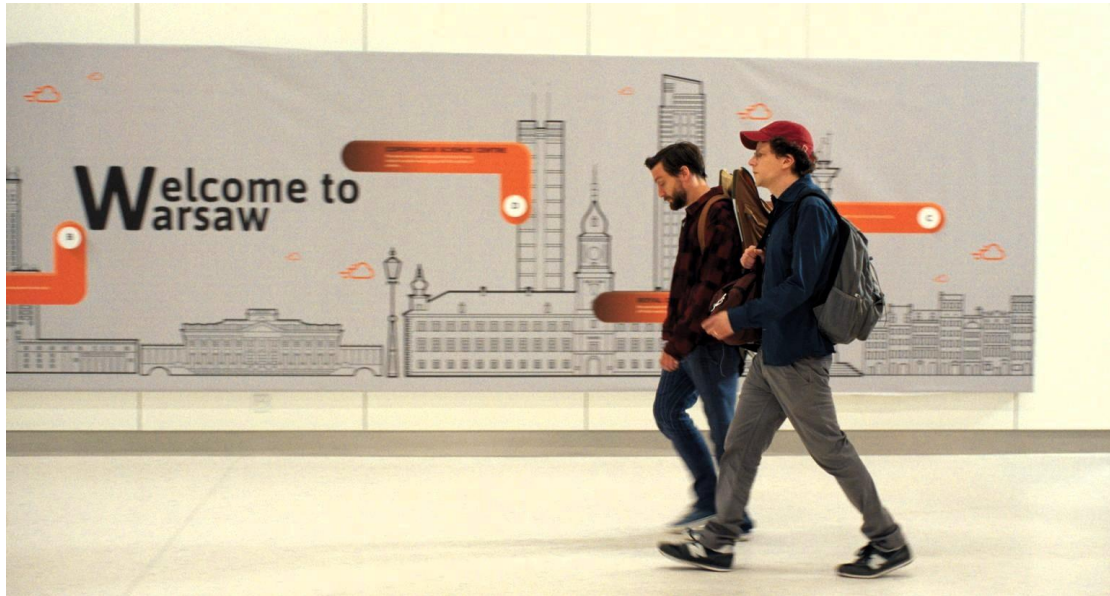
Ο «**Αληθινός Πόνος – A Real Pain**» αποτελεί ένα πρόσφατο κλασικό παράδειγμα γλυκόπικρης “buddy movie-ταινίας με φιλαράκια” δύο ολοκληρωτικά αντίθετων σε χαρακτηριστικά, Εβραίων ξαδέρφων, τοποθετημένων σε φόντο “road trip-οδικό ταξίδι” **υπαρξιακής περιπλάνησης αυτογνωσίας και αυτοβελτίωσης**, ένα ζωντανό εκκρεμές που ισορροπεί μοναδικά μεταξύ της κωμωδίας χαρακτήρων και του λεπτού δράματος. Ο **Τζέσι Άιζενμπεργκ**, κλασική γουντιαλενική φιγούρα, ως σκηνοθέτης, σεναριογράφος και πρωταγωνιστής, δημιουργεί μια τίμια και συγκινητική ταινία, όπως κι οι ήρωές της. Το να φτιάξεις μία υπαρξιακή ταινία δρόμου, ένα indie (ανεξάρτητου κινηματογράφου) μελόδραμα όπου ο ανθρώπινος πόνος εξετάζεται -για να μην ξεχνάμε την παθολογική ανατομική- τόσο μακρο-πολιτικά όσο και μικρο-προσωπικά, δεν είναι εύκολη αποστολή. Κι ο Άιζενμπεργκ πλησιάζει τον στόχο του με ευαισθησία, ευαλωτότητα και intellectual ιδέες (διανοούμενου) όπως η υπέροχη χρήση κλασικών έργων για σόλο πιάνο του Πολωνού συνθέτη Φρεντερίκ Σοπέν στη μουσική επένδυση – soundtrack της ταινίας. Οι προθέσεις του είναι τίμιες, όπως τίμιος κι ο τρόπος που γράφει και σκηνοθετεί ανολοκλήρωτα, ελλειπτικά - *κάνοντας ερωτήσεις που δεν προσπαθεί να απαντήσει*. Παρόλο που προσφέρει συγκίνηση, αποφεύγει τις χολιγουντιανές καθάρσεις. Η γραφή του Άιζενμπεργκ έχει υφή, οι χαρακτήρες είναι πειστικά υλοποιημένοι και ο *συχνά μαχητικός διάλογος μοιάζει πλήρως ζωντανός και αναζωογονητικά απρόβλεπτος*.

Επί είκοσι χρόνια ο πολωνο-εβραϊκής καταγωγής Άιζενμπεργκ παιδευόταν με την ιδέα μιας ιστορίας που θα γεφύρωνε την πολιτιστική και πνευματική κληρονομιά του με την απόσταση της αμερικανικής ανατροφής και καθημερινότητάς του, καταλήγοντας σε μια τρυφερή και ψύχραιμη ιστορία παρατήρησης και ανάλυσης, λιτά και δεξιοτεχνικά γυρισμένη έτσι ώστε να *μην κρίνει και να μην πλαγιοδρομεί* στο θέμα αλλά και στον δύσκολο τόνο που επέλεξε, αυτόν της **δραματικής κομεντί δρόμου**, ενός ταπεινού είδους που αφθονούσε στη δεκαετία του 1970 και έχει πλέον συνθλιβεί από την ανάγκη μιας βιομηχανίας να παράγει περιεχόμενα με ευδιάκριτα και εντυπωσιακά χαρακτηριστικά.

Βασισμένος ελαφρώς σε γεγονότα της ζωής του, ο Άιζενμπεργκ διατηρεί την ευθυμία και το πένθος σε αυστηρή ισορροπία. Το “A Real Pain” μπορεί να σε κάνει να γελάσεις δυνατά, να κλάψεις επίσης δυνατά, χωρίς όμως ούτε ένα χειραγωγικό, αυτοϊκανοποιητικό λεπτό. Καθόλου άσχημο αυτό για μια ταινία που εμπεριέχει αναφορές στο Ολοκαύτωμα αλλά και στον αυτοκτονικό ιδεασμό.

Δεν είναι μία περιπετειώδης ταινία στη φόρμα της, όμως το “A Real Pain” είναι πραγματικά μία απολαυστική, τρυφερή και, από μία θεώρηση, αστεία μελέτη για την οικογενειακή ζήλια και τη σχέση μας με το παρελθόν, ταυτόχρονα ανάλαφρη και βαριά, που απογειώνεται χάρη στις κεντρικές της ερμηνείες. Οι θεματικές του έχουν βάρος, αλλά ο Άιζενμπεργκ τις αντιμετωπίζει με μία ελαφριά, αν και όχι

ιδιαίτερα φιλόδοξη αφή, δουλεύοντας σε γνώριμα εδάφη μέχρι να καταλήξει σε μία αναζωογονητική νότα.

Στην ταινία, η **αναζήτηση ταυτότητας** αφορά δυο διαφορετικού ταμπεραμέντου ξαδέλφια, τα οποία ταξιδεύουν από τις ΗΠΑ στην Πολωνία, πατρίδα της αγαπημένης τους γιαγιάς, επιζήσασας του εκεί Ολοκαυτώματος, απ' όπου έφυγε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο για τις ΗΠΑ. Ο καθένας τους αντιπροσωπεύει κι έναν ξεχωριστό τύπο εβραϊκότητας, αλλά και μια αντίθετης νοοτροπίας προσέγγιση στις έννοιες της καταγωγής, της απώλειας, της συλλογικής μνήμης και της προσωπικής ευθύνης. Το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας διαδραματίζεται στην Πολωνία, όπου οι δύο ξάδερφοι, ο Ντέιβιντ κι ο Μπέντζι, θα ταξιδέψουν μαζί με ένα μικρό γκρουπ επισκεπτών.

Ο Ντέιβιντ (Ντέιβ) που τον υποδέχεται ο ίδιος ο Τζέσι Άιζενμπεργκ είναι ο «στημένος» εκπρόσωπος του «αμερικανικού ονείρου», με την καλή δουλειά, τη σύζυγο κι ένα ανήλικο παιδάκι, ενώ ο Μπέντζι, τον υποδέχεται ο Κίραν Κάλκιν, είναι ο πιο ρέμπελος, ο ψυχικά «τραυματισμένος» και ο ανίκανος να ενταχθεί στο σύστημα και να παίξει έναν «προκάτ» ρόλο πετυχημένου. Θα κάνουν ένα «εναλλακτικό» ταξίδι διακοπών για να έρθουν ξανά κοντά, θα μπουν σ' ένα ολιγομελές group οργανωμένου τουρισμού και διδαχής του εβραϊκού τρόπου ζωής και των αντίστοιχων παραδόσεων, θα πάνε και στους θαλάμους αερίων, θα πάνε και στο πατρικό της γιαγιάς τους (που, παρεμπιπτόντως, πέθανε λόγω γήρατος στις ΗΠΑ, όχι τίποτε το τραγικό!). Ο Ντέιβιντ και ο Μπέντζι, ξαναβρίσκονται λοιπόν μετά από χρόνια και μεταβαίνουν στην Πολωνία μετά τον θάνατο της γιαγιάς τους για να τιμήσουν τη μνήμη της.

[1ο. Οι δύο ξάδερφοι συστήνονται στον ξεναγό και στους συνταξιδιώτες τους.mp4](#)

Ο Ντέιβιντ κι ο Μπέντζι ήταν αχώριστοι παλαιά. Αυτοκόλλητοι από μικροί, δυο ξαδέλφια που έκαναν τα πάντα μαζί, μάθαιναν τα πάντα μαζί, μεγάλωναν μαζί. Έφτιαχναν μαζί, στο κοινό τους καταφύγιο, το σπίτι της γιαγιάς τους Ντόρι στην Αμερική, αυτές τις πολύτιμες (κι ας μην το καταλαβαίνεις τότε) αναμνήσεις της

παιδικής ηλικίας που κλειδώνουν στην καρδιά σου για πάντα και ξυπνούν
αιφνιδιαστικά με συγκεκριμένες μυρωδιές, γεύσεις, χρώματα, μουσικές.

Βέβαια, ήταν πάντα αντίθετοι χαρακτήρες. Ο Ντέιβιντ μοιάζει να γεννήθηκε ενήλικας - υπεύθυνος, ώριμος, τίμιος, συγκροτημένος, οργανωτικός,
υποχόνδριος, άτολμος, **εγκλωβισμένος στα κουτάκια του.** Νυμφεύτηκε, έχει
έναν μικρό γιο, ένα ακόμα μικρότερο διαμέρισμα στο Μανχάταν και **μια**
αποδοτική βαρετή εργασία. Ο Μπέντζι ήταν πάντα η προσωποποίηση του χάους
- αντισυμβατικός, αφιltrάριστος, εκρηκτικός, κοινωνικός, ακαταμάχητα
γοητευτικός, βαθιά μοναχικός, αυτοκαταστροφικός.

Μεγαλώνοντας, οι δύο ξάδερφοι χάθηκαν, για όλους τους γνωστούς λόγους:
οικογένεια, δουλειά, υποχρεώσεις, ζωή. Τώρα όμως, πριν τα 40 χρόνια τους,
επανασυνδέονται για **να κάνουν ένα ταξίδι - κυριολεκτικά πίσω στις ρίζες**
τους. Η γιαγιά Ντόρι έφυγε από τη ζωή και τους άφησε ένα μικρό χρηματικό
ποσό, μαζί με την ευχή της: να επιστρέψουν στην Πολωνία, να επισκεφτούν την
μικρή πόλη που γεννήθηκε, το σπίτι που μεγάλωσε, το στρατόπεδο
συγκέντρωσης απ' όπου επιβίωσε.

Και κάπως έτσι, αυτό το αταίριαστο ζευγάρι θα ενωθεί με ένα γκρουπ επίσης
ανόμοιων Εβραίων τουριστών (δύο συνταξιούχους που βρήκαν το χρόνο να
ταξιδέψουν, μία διαζευγμένη που προσπαθεί να ξεχάσει την προδοσία του τέως
της, έναν Αφρικανό μετανάστη που νιώθει ενσυναίσθηση με τις γενοκτονίες
αυτού του κόσμου - όπου κι όποτε αυτές συμβαίνουν) και με ξεναγό έναν μελίχιο
Βρετανό σπουδαστή, τον μόνο μη-Εβραίο, που όμως έχει ταχθεί στην μελέτη του
Ολοκαυτώματος. Τι θα ανακαλύψουν, αφού συνήθως **αυτά τα ταξίδια έχουν**
πάντα πυξίδα το αχαρτογράφητο μέσα σου, παρά το ταξιδιωτικό πακέτο του
προορισμού σου;

Μια ταινία όπου το γέλιο γεννιέται και μεταμορφώνεται σε βούρκωμα, με ένα
νανοδευτερόλεπτο διαφορά, μέσα από την παραδοχή ότι όλοι είμαστε losers-
χαμένοι, ανασφαλείς, με κατακερματισμένους εγωισμούς και κρυφούς
δαίμονες. **Όλοι κρύβουμε έναν αληθινό πόνο.** Φαντάσου να κουβαλούσαμε και
ένα διαγενεακό τραύμα.

Ο Μπέντζι γρήγορα γίνεται ο αγαπημένος του γκρουπ, αφήνοντας τον πιο
συγκρατημένο Ντέιβιντ στην απ' έξω. Αντιλαμβάνεσαι πως αυτό είναι **ένα μοτίβο**
που ακολουθούσαν σε όλη τους τη ζωή. Ο άτακτος ξάδερφος πείθει ολόκληρη
την ομάδα να συμμετάσχει σε αστείες πόζες-καραγκιοζιλίκι στο μνημείο της
Εξέγερσης της Βαρσοβίας - και με κάποιο τρόπο ο άτολμος Ντέιβιντ, που νομίζει
ότι η ιδέα του Μπέντζι είναι κακόγουστη, φέρεται άσχημα. Ο Μπέντζι παρασύρει
λοιπόν όλη την ομάδα σε μια αντισυμβατική φωτογράφιση στο μνημείο,
αφήνοντας τον άτολμο Ντέιβιντ στον άχαρο ρόλο του φωτογράφου.

Κανείς δεν χρησιμοποιεί όρους όπως «διπολικός» ή «ΔΕΠΥ», αλλά ο Μπέντζι είναι ξεκαρδιστικά αφιltrάριστος και άκομπς, ένας φυσικός διαταράκτης χωρίς κίνητρο κέρδους, που πάντα αποτυγχάνει να διαβάσει λεκτικά σημάδια και έχει τη συνήθεια να λέει στους ανθρώπους τι να κάνουν. Κι όμως, με την **εκκεντρικότητά** του και την **ανοιχτότητά** του, **γοητεύει** με κάποιο τρόπο τους ίδιους τους χαρακτήρες που περνούν ολόκληρες σκηνές της ταινίας περιμένοντας να τους προσβάλει. Περιφρονεί θερμά την βαρετή, ευθεία δουλειά του Ντέιβιντ, που πουλάει διαφημιστικά banner στο διαδίκτυο και προσπαθεί πάντα να τον χαλαρώσει με το «τούβλο» χόρτου που έχει εισαγάγει λαθραία.

Παρόλο που η κάμερα περιπλανιέται στα ορόσημα, μακάβρια, μνημεία της Πολωνίας, ο τόνος δεν βαραίνει διδακτικά και το σενάριο δεν υπογραμμίζει το ιστορικό μελόδραμα. Ο Άιζενμπεργκ δεν χρειάζεται να μάς φέρει αντιμέτωπους με το τι συνέβη τότε. Τον ενδιαφέρει η αντίστιξη με το τι συμβαίνει τώρα. Η τουριστική επίσκεψη στην τραγωδία, αλλά και η βαθιά ενοχή. Καδράρει σε κοντινό στις τύψεις των - δυο γενιές μετά - απογόνων, που δεν έχουν περάσει ουδεμία αξιόλογη κακουχία στη ζωή τους και, κανονικά, δεν έχουν κανένα

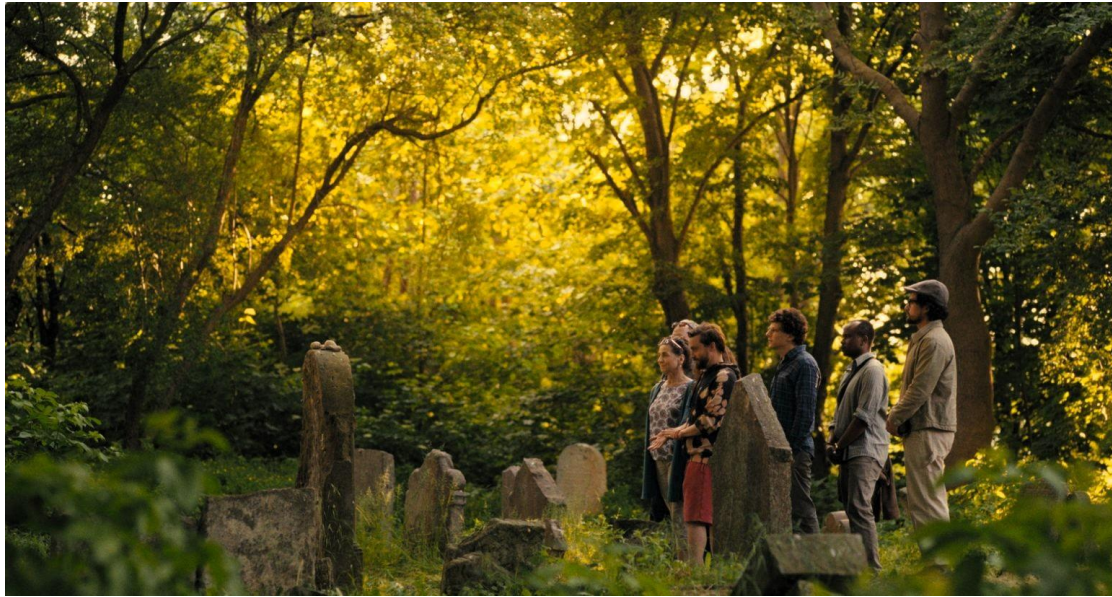
δικαίωμα να είναι δυστυχείς. Κι όμως είναι. Είναι ύβρις να μην είναι ευγνώμονες κι ευτυχισμένοι. Κι όμως δεν είναι.

Να δυο χαρακτηριστικά ξεσπάσματα του άτακτου Μπέντζι:

Ο Μπέντζι διεκδικεί ιδιότροπα το ηθικό πλεονέκτημα της αγανάκτησής του για την ιστορική ειρωνεία μιας ομάδας απογόνων των επιβιωσάντων του Ολοκαυτώματος που τώρα κάθεται αυτάρεσκα στην Α' Θέση ενός πολυτελούς τρένου, στις ίδιες γραμμές που είχαν οδηγήσει τους προγόνους τους στο βάνουσο πεπρωμένο τους· αυτή η στιγμή αυτογνωσίας καταλήγει σε φάρσα.

[2ο. Ο Μπέντζι διαμαρτύρεται για την ψυχρή τουριστική αξιοποίηση της τραγωδίας των προγόνων του.mp4](#)

Μπροστά στον παλαιότερο τάφο-αξιοθέατο της Πολωνίας, ο Μπέντζι εξοργίζεται με τον ψυχρό επαγγελματισμό του ξεναγού-αρχηγού του γκρουπ.

[3ο. Ο Μπέντζι εξακολουθεί να εξανίσταται.mp4](#)

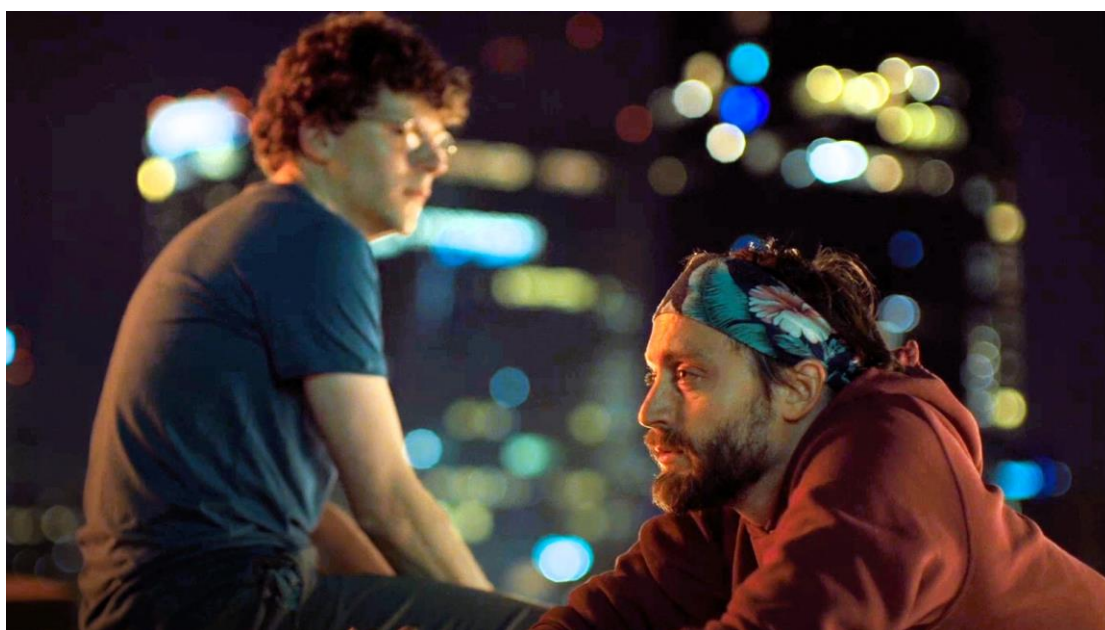
Ακούμε από ρεσιτάλ του πιανίστα Στίβεν Χαφ της 13ης 7. 2019 ολόκληρο το νυχτερινό του Φρεντερίκ Σοπέν που "ντύνει" την αρχή της παραπάνω σκηνής.

[Ο Στίβεν Χαφ ερμηνεύει το 2ο Νυχτερινό σε Μι'Υφεση Μείζονα, έργο 9 αρ. 2 του Φρεντερίκ Σοπέν.mp4](#)

«Τον αγαπώ, και τον μισώ, και θέλω να τον σκοτώσω, και θέλω να γίνω σαν αυτόν», λέει ο Ντέιβιντ στην ομάδα σε μία σπάνια, ειλικρινή στιγμή, μία στιγμή εξομολογητικής απογύμνωσης, *ζηλεύοντας την ικανότητα του Μπέντζι να συνδέεται*. Ο φωτεινός ξάδερφός του απορροφάει πραγματικά όλον τον αέρα στο δωμάτιο, άνετα και αφοπλιστικά. Το πρόσωπό του είναι πάντα γεμάτο ειρωνεία, κωμωδία, παιχνιδιάρικη εχθρότητα και σκανταλιά, αλλάζοντας διαθέσεις με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Όπως μαθαίνουμε στα 89 λεπτά της ταινίας ωστόσο, ο Μπέντζι έχει τον δικό του πόνο, και είναι εξίσου αληθινός με αυτόν του Ντέιβιντ.

[4ο. Ο Ντέιβ μιλάει για τον Μπέντζι και τον εαυτό του.mp4](#)

Οι δύο ξάδερφοι έχουν έρθει στην Πολωνία για να επισκεφθούν το σπίτι όπου γεννήθηκε η εκλιπούσα γιαγιά τους: μια τρομερή γυναίκα και επιζήσασα του Ολοκαυτώματος, την οποία ο Μπέντζι έχει αποφασίσει ότι ήταν το μόνο άτομο που τον καταλάβαινε πραγματικά. Ο Άιζενμπεργκ μας αφήνει να αποφασίσουμε πόση από αυτή την αναμνηστική εγγύτητα ήταν πραγματική και πόση ο προβληματικός Μπέντζι έχει υπερβάλει ή επινοήσει - ή αν, χωρίς να το συνειδητοποιεί αληθινά, χρησιμοποιεί τη γιγαντιαία ιστορική τραγωδία της γιαγιάς του ως επιζήσασας του Ολοκαυτώματος, για να καυτηριάσει το δικό του άγχος. Σίγουρα γίνεται σαφές ότι η γνώμη της για αυτόν ήταν πιο περίπλοκη από ό,τι αντιλαμβάνεται ο Μπέντζι, και ότι οι αναμνήσεις του μπορεί να είναι μια τακτική αντιπερισπασμού για να σταματήσει να σκέφτεται μια πρόσφατη προσωπική κρίση του για την οποία ο Ντέιβιντ ανησυχεί βαθιά.

[5ο. Το παρόν και το μέλλον των δύο ξαδέρφων.mp4](#)

Ακούμε ολόκληρο το νυχτερινό του Σοπέν που ακούγεται στο τέλος του παραπάνω αποσπάσματος της ταινίας.

[Ο Στίβεν Χαφ ερμηνεύει το 15ο Νυχτερινό σε φα ελάσσονα, έργο 55 αρ. 1 του Φρεντερίκ Σοπέν \(2020\).mp3](#)

Η τελευταία σεκάνς της ταινίας αφορά στο βλέμμα του Μπέντζι που παραμένει μόνος στο πολύβουο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης μετά την επιστροφή των δύο ξαδέρφων και τον αποχαιρετισμό τους. Σε όλη την ταινία, ο Μπέντζι μπορεί να

έχει πει πολλά και να έχει κάνει διάφορα, αλλά έχει φανερώνει ελάχιστα για καθεμιά από τις απονενομημένες κινήσεις του, αφήνοντάς μας να κρυφοκοιτάζουμε το άδηλο μέλλον του και να ευχόμαστε τα καλύτερα γι' αυτόν. Το τελευταίο πλάνο της ταινίας είναι πανέμορφο, γιατί όλο το ερώτημα που θέτει ο Μπέντζι του ηθοποιού Κίραν Κάλκιν – μπορεί να αλλάξει και να λυτρωθεί; – αντανakλάται με στοιχειωτική ασάφεια στο βλέμμα του.

[6ο. Επιστροφή στη Νέα Υόρκη και αποχαιρετισμός.mp4](#)

Ακούμε ολόκληρο το νυχτερινό του Σοπέν που ακούγεται στην αρχή του παραπάνω τελευταίου αποσπάσματος της ταινίας.

[Ο Στίβεν Χαφ ερμηνεύει το 5ο Νυχτερινό σε Φα Δίεση Μείζονα, έργο 15 αρ. 2 του Φρεντερίκ Σοπέν \(2020\).mp3](#)

Χωρίς ιδιαίτερη φανφάρα, ο Τζέσι Άιζενμπεργκ το 2024 μας χάρισε μια αβίαστα πνευματώδη, ρευστή και στυφή «κωμωδία» με μια πολύ σοβαρή υπερένταση. Μια ταινία δρόμου που αφορά εν μέρει το Ολοκαύτωμα και την προσπάθεια της Αμερικής τρίτης γενιάς να το αποδεχτεί, να αντιμετωπίσει αυτό που οι γονείς και οι παππούδες τους θεώρησαν πολύ οδυνηρά πρόσφατο για να το ξαναδούν ή απαραίτητο να ξεχάσουν προκειμένου να επιβιώσουν. Και, εν μέρει, η ταινία αφορά την οικογένεια, την ανδρική φιλία και την ώριμη ηλικία. **Η ταινία επηρεάζει μια ψύχραιμη, περιπλανώμενη τονική ισορροπία, που**

ταλαντεύεται ανάμεσα στο ασήμαντο και το κοσμοϊστορικά σημαντικό, με ακόμη και τον τίτλο να ρίχνει μια ματιά στην ιδέα κάποιου να είναι ενοχλητικός... ή να βιώνει αυθεντικό πόνο.

Ας συνοψίσουμε την ανάλυση των χαρακτήρων των δύο πρωταγωνιστών της ταινίας.

- **Ντέιβιντ, ο ξενέρωτος νευρωσικός**

Για τον εαυτό του δεν επιφυλάσσει εκπλήξεις ο Ντέιβιντ· είναι **νευρικός ή και νευρωσικός** και **αγέλαστος**, «φωτεινό» παράδειγμα **αγχώδους διαταραχής**, που επιτείνεται από συνεχείς «τύψεις» για τα πάντα, ανύπαρκτα και υπαρκτά θέματα: τη δουλειά του (χειριστής διαδικτυακών διαφημίσεων, τις οποίες

απορρίπτει με κοροϊδευτική κατανόηση ο Μπέντζι), τη σύζυγό του και το (πανέξυπνο, όπως φαίνεται από τα βιντεάκια στο κινητό του) μικρό τους παιδί. Ο Ντέιβιντ, **σφιγμένος** και γρήγορος στην ομιλία, είναι ο **κατασταλαγμένος** – έχει γυναίκα, μικρό παιδί, ένα ωραίο διαμέρισμα στο Μπρούκλιν και μία σταθερή δουλειά σε τεχνολογική εταιρεία, αλλά *παλεύει με το άγχος*. Η **χαμηλή του αυτοεκτίμηση** δεν συνάδει με την κοινωνική του θέση – είναι μια χαρά σε μια πρώτη ματιά, αλλά αυτό δεν το δείχνει κι έτσι δεν δημιουργεί συμπάθεια γι' αυτόν στους γύρω του.

- **Μπέντζι, ο καταραμένος «χαρισματικός»**

Ζωντανός, πειστικά **αντιφατικός** χαρακτήρας, υπέροχα μονίμως αγουροξυπνημένος που *προσπαθεί "επιτιθέμενος", με εκκεντρικές πρωτοβουλίες, να κρύψει την καταθλιπτική μοναξιά του*. Βασικά αδέσμευτος και άεργος, *ψυχικά συντετριμμένος, παράδοξα γοητευτικός*, μάλλον διπολικός (αν και η ταινία αποφεύγει ηθελημένα να τον στιγματίσει) και συνολικά *ανερμάτιστος 30-φεύγα τύπος*. Σφαίρα, είναι **χαλαρός** και **γοητευτικός**. **Μοιάζει ελεύθερος**. Η **ζωή** του όμως είναι τελικά **στον πάγο**, και ο ίδιος είναι μάλλον πιο περίπλοκος απ' ό,τι φαίνεται αρχικά. Αντίθετα με τον Ντέιβιντ, ο Μπέντζι δεν έχει καταφέρει τίποτα, **ζει ωστόσο κάθε στιγμή με βιμπράτη διάθεση, μεταδοτική και συχνά αφοπλιστική**, κάτι που ο αγαπημένος ξάδελφός του από τα παιδικά του χρόνια, από τότε που έβγαιναν μαζί και ο ένας κοιμόταν στον δρόμο, ενώ ο άλλος άντεχε και συνέχιζε ακάθεκτος, παρασύροντάς τον (εύκολο να μαντέψετε ποιος είναι ποιος), ανέκαθεν ζήλευε.